

Moft

Satana cel bun și drept

cu efecte speciale

SATANA CEL BUN ȘI DREPT de Tudor Popescu • TEATRUL NAȚIONAL din BUCUREȘTI • Data reprezentației: 28 noiembrie 1998 • Regia: Gelu Colceag, Șerban Puiu • Scenografia: Liliana Cenean, Ștefan Caragiu • Muzica: Gabriel Bassarabescu • Coregrafia: Roxana Colceag • Distribuția: Mihai Fotino (Satana), Traian Stănescu (Dumnezeu), Liviu Lucaci (Tartorel), Ionuț Ciocia (Moloh), Cesonia Postelnicu/Ileana Olteanu (Nina), Magda Catone/Mihaela Mitrahe (Pina), Marius Florea Vizante (Garry), Marcelo Cobzariu (Tebaldo), Alice Caracostea (Mary), Maria Buză/Diana Lupan (Lana), George Ivașcu/Mircea Gheorghiu (Lingulaca), Cristian Crețu (Timon), Brândușa Mircea/Carmen Ungureanu (Angela).

Satana cel bun și drept

este o piesă nici veselă, nici tristă despre amărăciunile și nepuțințele bătrâneții – o bătrânețe ușor luată peste picior –, despre

conflictul dintre generații, vechi de când lumea, despre bine și rău luptând împreună împotriva "mai răului", în fine, despre o seamă de alte lucruri suficient de cunoscute și cel mai adesea chiar trăite de fiecare dintre noi.

O alegorie suferind de un oarecare schematism, fără un conflict puternic, la limita dintre tragic și comic. Textul are totuși hazul său. E drept că cei doi regizori, Gelu Colceag și Șerban Puiu, nu par să-i fi dat nicicum de cap, mulțumindu-se să recurgă mai mult la efecte speciale: scânteii, fum, foc,

zgomote, muzică rap, coafuri și toalete punk, mișcare multă într-o dezlănțuire de imagini nu întotdeauna convingătoare, dar cel puțin distractive. O lume șugubeată și cam bezmetică, într-un iad foarte simpatic, ne face să credem că mentul esențial al reprezentației rămâne până la urmă numai faptul că nu ne lasă timp să ne plictisim.

Actorii fac și ei ce pot, dându-și silința să ne bucure cu prezența și verva lor vreme de o oră și mai bine (unii chiar și reușind!). Astfel, admirăm tenacitatea lui Mihai Fotino de a-și fi construit un personaj plin de umor într-un context destul de ingrat, în care scriitura nu-i oferă mare lucru, și candoarea Brândușei Mircea în rolul unui înger cam plictisit de binele din rai. Vioi, cu reale posibilități comice se dovedește a fi Marius Florea Vizante și inedită este aparența lui Liviu Lucaci într-un travesti... Ar mai fi de amintit scenografia realizată cu multă imaginație și muzica extrem de sprintară.

Totuși, oncât ne-am strădui să găsim rostul unui asemenea spectacol pe scena Naționalului, chiar dacă el se petrece la Sala Atelier, e greu să-l numim altfel decât un moft. Ce-i drept, cu efecte speciale!

Marinela Tepeș

foto: Mihail Cratofil

Mihai Fotino și Liviu Lucaci

Goldoni second hand

Goldoni începe să fie din ce în ce mai mult jucat. Nu ne gândim numai la lucrurile devenite celebre datorită montărilor realizate de Giorgio Strehler (Trilogia vilegiaturii, Gâlcelele din Chioggia, Slugă la doi stăpâni), ci și la piese mai puțin importante, cum este chiar **Căsătorie în stil olandez**. Autorul italian a scris un impresionant număr de comedii cu o intrigă mai mult sau mai puțin "ștas", cum este și cea de față: căsătoria, fără știrea tatălui, a unei fete energice și hotărâte cu un ofițer francez sărac lipit pământului, căsătorie acceptată în final de părintele păcălit, răsplătit însă, și el, prin nunta cu o văduvă bogată, creditoarea lui nemiloasă de până atunci. Acesta e subiectul piesei, devenită, în vizi-

unea tinerei regizoare, un pretext pentru joc "la vedere" și bună-dispoziție. Este în primul rând o piesă a femeilor ce triumfă asupra bărbaților, și nu numai pentru că scena este dominată de ele.

Coca Bloos, în Doamna Riccardo, bogata cămătăreasă ce-l are la mână pe bietul domn Filiberto, și Ion Chelaru au dinamism și haz. Li se alătură Adina Popescu, în camerista Marianna, decisă să se căsătorească, și ea, cu orice preț, cu Gascogna, servitorul francezului, și Delia Nartea, care evoluează cu vioiciune în Costanza, fiica

Doamnei Riccardo.

În prim-plan se remarcă George Ivașcu (ofițerul francez), biată marionetă în mâna viitoarei lui soții, speriat de toți și de toate, gata să se cațere pe pereți "la propriu", leșinând ori de câte ori se-ncurcă lucrurile, dar fermecător în naivitatea-i sinceră sau prefăcută – greu de ghicit.

CĂSĂTORIE ÎN STIL OLANDEZ, după Carlo Goldoni • TEATRUL DE COMEDIE • Data reprezentației: 18 noiembrie 1998 • Regia și ilustrația muzicală: Alice Barb • Decorul: Adrian Mignea Lis • Costumele: Anca Păslaru • Mișcarea scenică: Roxana Colceag • Distribuția: Ion Chelaru (Filiberto), Coca Bloos (Doamna Riccardo), George Ivașcu (De la Tulip), Adina Popescu (Marianna), Mihaela Teleoacă (Giannina), Delia Nartea (Costanza), Radu Bănzaru (Gascogna), George Grigore (Kahil).